

ČÁST III

Kapitola pátá

MÍSTO, ÚČEL A CÍLE NOVÉHO ČLOVĚČENSTVA A JEHO SYSTÉMŮ V UNIVERZALTĚ POVŠECHNOSTI

Výtah z knihy „Základy lidské duchovnosti“, str. 245 – 250, 5. kapitola, část III.

V předcházejícím bylo uvedeno, že vše ve Stvoření z Nejvyššího slouží jistému účelu. Proto má vše své určité místo a spěje k určitému cíli. Veškeré Stvoření má jeden obecný účel: Užitečností svého jsoucná a bytí aproximuje Absolutna přirozenost Nejvyššího. Provádění této aproximace je neustálým procesem, který probíhá věčně. Nazývá se to duchovním pokrokem. Společným jmenovatelem veškerého Stvoření je tento duchovní pokrok. Jak se shora uvádí, nezůstává nic ve Stvoření stejným či není statické, ale nachází se v neustálém pohybu vpřed a dále.

Dobrym příkladem tohoto stavu a procesu je veškerý fyzický Vesmír, který svou strukturou a dynamikou koresponduje se všemi duchovními principy. Jak lze pozorovat, jsou všechna nebeská tělesa v neustálém pohybu. Každá planeta obíhá kolem svého slunce; každý solární systém se neustále pohybuje velikou rychlostí; všechny galaxie jsou v neustálém pohybu. Vše se bez přestání pohybuje. Žádné nebeské těleso či nebeský systém nikdy není a nebude na stejném místě. I tehdy, když se veškerá hmota zhroutlí zpět do sebe (jakmile současný fyzický Vesmír splní svůj účel), její prvky budou v odlišném uspořádání a jiné pozici, než v jaké byly před vydáním počátečního popudu, jehož výsledkem bylo Stvoření Vesmíru. Nic se nemůže opakovat.

Nový popud, který dá zrod novému vesmíru, bude tedy zahájen z jiné blízkosti k Nejvyššímu, s jiným uspořádáním všech prvků hmoty odpovídajícím další vyšší úrovni duchovního progresu v následném časovém cyklu. Toto je dobrým příkladem toho, jak nic ve Stvoření nemůže být v dřímajícím či stagnujícím rozpoložení.

Absolutní tvořivé úsilí Nejvyššího se samo nemůže nikdy vyčerpat ani opakovat.

Kvůli tomuto principu existuje cokoli, co existuje, jak za obecným účelem popsaným výše, tak i za účelem specifickým. Zvláštnost takového účelu se ukazuje na faktu, že vše ve Stvoření je jedinečné. Existuje tudíž jedinečný a specifický účel a cíl s jedinečným určením pro vše ve jsoucnu a bytí. Nekonečné počty a nekonečné variace těchto specifikací a jedinečností odrážejí ve svém kumulativním celku Absolutní přirozenost Nejvyššího. Tato přirozenost může být vyjádřena jen skrze jedinečnosti a specifčnosti, které ve svém souhrnném celku formují ve jsoucnu a bytí jedno jedinečné, účelné Stvoření.

Proto nejsou žádné dvě sentientní entity, skupiny, člověčenstva, planety, sluneční systémy, galaxie, vesmíry či dimenze, které by měly přesně stejnou funkci. Absolutní tvořivé úsilí Nejvyššího v sobě neobsahuje žádný náznak nadbytečnosti, opakování či napodobování. Vše, co nastává, probíhá a stává se z Absolutního tvořivého úsilí, je vždy nové, odlišné a jedinečné a má ta zvláštní místo, účel a cíl v obecném směřování duchovního progresu.

Objevení se nového, odlišného a zvláštního produktu Absolutního tvořivého úsilí Nejvyššího je pro všechno Stvoření popudem, injekcí, obohacem a rozšířením v jeho obecném a zvláštním počínání, aby ze své zvláštní pozice splnilo svůj zvláštní účel a cíl, a tím tedy jedinečným způsobem přispělo k celku všeho stvořeného. Tím se pak neustále obohacuje a zvelebují ostatní Stvoření.

V tomto spolupůsobení spočívá smysluplný užitek jsoucna a bytí každé jedinečnosti a zvláštnosti po celém Stvoření. Proto nedostatek jakékoli takové specifičnosti by celé Stvoření ochuzoval o jedinečnou zkušenost, která je podstatná pro jeho obecný účel duchovního pokroku. Taková situace by se nemohla tolerovat. Proto absolutní prozřetelnost Nejvyššího zařizuje a zajišťuje, že nikomu a ničemu ve Stvoření nic neschází, takže lze splnit jak obecný, tak i zvláštní účel a cíl každého a všeho ve jsoucnu a bytí.

Funkci všeho specifického a jedinečného ve Stvoření lze srovnat s řetězovou reakcí. V nejnižším stupni a nejnižší úrovni Stvoření, kde je přítomen Nejvyšší, je počata idea. Když nastane, probíhá tato idea dle souběžného a následného řádu skrze všechny zvláštnosti a jedinečnosti veškerého Stvoření bez výjimky. Je přijímána souběžně a postupně všude. Poté, co je přijata, je zhodnocena, zpracována a transformována do jedinečného a zvláštního, které s ní souvztahuje. Kdy tohoto jedinečného a zvláštního plně dosáhne, je vyslána souběžně a postupně dále, k ostatním specifičnostem a jedinečnostem, dokud nedojde do nejzazšího stavu a procesu, kde se odehrává její závěrečná manifestace se všemi nashromážděnými zkušenostmi všeho jedinečného a zvláštního všeho Stvoření. Zde se nyní pro celé Stvoření stává realitou a je konkrétní.

Tato jednotlivá, zvláštní a jedinečná zkušenost, která odráží kumulaci všech zkušeností vzatých dohromady, se přenáší jak souběžně, tak i postupně zpět ke všemu Stvoření v jeho vlastní jedinečnosti a zvláštnosti, kde je ve své celistvosti přijata, prozkoumána a prožívána. Výsledkem toho je další akumulace všech zcela nových kvalit zkušeností, které poté, co se někde projeví ve své jedinečnosti a zvláštnosti, přicházejí zpět ke svému zdroji. V něm se vše znovu zhodnotí, prozkoumá a zpracuje dle svého principu, esence a substance a užije jako základna pro započítání další řetězové reakce, ve které nastává další tvůrčí idea, která teď v sobě zahrnuje vše, co se jedinečně a specificky zažilo a sdílelo ve všech stavech a procesech jeho manifestace v nejzazším a závěrečném stupni Stvoření. Tato idea pak prochází řetězovou reakcí a celý proces se zase opakuje vždy s novými, vyššími, bohatšími, širšími a daleko tvořivějšími obsahy, významy a zkušenostmi. Takto se odehrává duchovní pokrok veškerého Stvoření a pokračuje bez přerušení navěky.

Obecně vzato, místem, účelem a cílem nového člověčenstva v tomto procesu je nejzazší a závěrečný stupeň projevení se všech tvořivých idejí. Proto lze považovat za jeviště, na kterém nachází Absolutní přirozenost Nejvyššího své vyjádření v nanejvýš relativním projevu. Taková nanejvýš relativní manifestace je pro vše finalitou, která poskytuje možnost zrodu nové, vyšší, více duchovní ideje. To je tím jedinečným a zvláštním účelem, cílem a místem, na které se podjalo nové člověčenstvo na Zemi.

Aby se probralo pověření nového člověčenstva, lze k jeho účelu a cíli ve Stvoření uvést některé obecné a zvláštní aspekty:

1. Nové člověčenstvo svou zvláštní pozicí a svým umístěním ve Stvoření umožňuje manifestaci Absolutního stavu a Absolutního procesu Nejvyššího v nanejvýš relativním a konkrétním stavu a procesu Stvoření, který představuje nejzazší a

závěrečný stupeň tvořivého vyjádření. Specifičností a jedinečností tohoto stavu a procesu se Absolutno Nejvyššího může stát relativním k něčemu, co samo o sobě nedává vznik žádným ideám.

Důvodem k tomu, proč je nutné, aby se Absolutno manifestovalo v nanejvýš relativním a konkrétním, je to, že se tak Absolutní učiní vnímatelným, pojímatelným, přístupným a dosažitelným v nejzazší a nejzevnější manifestaci a ilustraci. Dává to všemu Stvoření konkrétní a úplnou ideu toho, jak Absolutní stav a Absolutní proces působí skrze úplnou relativnost a fixnost přírodního stupně v tomto jednotlivém časovém cyklu. Bez ní by nebyla nikomu dostupná žádná zkušenost ani možnost pojímat a poznávat. To by překáželo obecnému směřování duchovního pokroku.

2. Totéž platí s ohledem na manifestaci Absolutní esence a Absolutní substance Nejvyššího v nanejvýš relativní a nejzazší esenci a substanci člověčenstva a v jeho místě, pozici i v jeho zvláštním použití ve všech jeho systémech.

Pro veškeré Stvoření je důležité pochopit význam esence a substance, protože na těchto kategoriích a jejich ideách je postaven Vesmír a celé Stvoření. Je nemožné, aby je pochopil v jejich Absolutní kondici někdo, kdo je vzhledem k ní v kondici relativní. Tato absolutní kondice se ale stává dosažitelnou ve své konkrétní, nejzazší a finální manifestaci a ilustraci v nanejvýš extrémní a opačné pozici a situaci.

Eliminací všech idejí toho, čím Absolutno není, lze získat určitý význam toho, čím je. Tento význam pomáhá jedinci ve snaze, aby se stal lepší podobou a obrazem Nejvyššího, tedy mu pomáhá v procesu vlastního duchovního pokroku.

3. Místo a pozice nového člověčenstva je jevištěm, na kterém se neustále demonstruje Absolutní přirozenost Absolutního jsoučna a Absolutního bytí v nanejvýš specifické, relativní, finální a konkrétní manifestaci a ilustraci. Toto rozpoložení je závěrečným důsledkem příčiny skrze účinek. Je nemožné pojmout Absolutní jsoučno a Absolutní bytí z relativní kondice a z Absolutní příčiny a jejího účinku. Ale lze pro to nalézt vhodnou ideu z konečného produktu Absolutního tvořivého úsilí.

Důležitost tohoto pojmání je určena faktem vlastního jsoučna a bytí relativního k Absolutní příčině. Jelikož jedinec sám sebou a o sobě nikdy není svým vlastním jsoučnem a bytím, potřebuje k tomu, aby aproximoval svou vlastní Absolutní příčinu, mít konkrétní ideje a příklady své přirozenosti. To je zařízeno tak, že se použije speciální a specifický konečný produkt, který představuje nové člověčenstvo. Bez pochopení toho, co se má aproximovat, by nebyl možný žádný duchovní pokrok. Bylo by to, jako by slepý vedl slepého.

4. Zvláštní místo, pozice, funkce, cíl a účel nového člověčenstva a všech jeho systémů dovoluje vyjádřit působení a funkci Absolutní lásky a Absolutní moudrosti Nejvyššího v nanejvýš relativním, konkrétním a finálním stavu a procesu Stvoření, ilustrovaném jeho vlastním dobrem a jeho vlastní pravdou ve specifičnosti jeho použití. Toto vyjádření dává všemu Stvoření konkrétní příklad ideje o povaze Absolutní lásky a Absolutní přirozenosti v jejich relativním a finálním projevu. Taková intenzivní, nepodmíněná a ohromná láska a moudrost se nevyžaduje nikde jinde ve Stvoření než v jeho závěrečném, nejzazším a konkrétním stupni reprezentovaném člověčenstvem.

Nestabilita, nespolehlivost, přechodnost, zevnějšnost, povrchnost a ostré difference přírodního stupně vyžadují zvláštní zacházení, které dovoluje, aby se vyjádřila a zažila nekonečná trpělivost, laskavost a tolerance lásky a moudrosti. Z takové zkušenosti získává veškeré Stvoření lepší ideu přirozenosti Absolutní lásky a Absolutní moudrosti, která Stvoření umožňuje, aby lépe aproximovalo Absolutní lásku a

Moudrost, majíc konkrétní příklad pro své vlastní praktikování a žití. Jelikož je jakékoli přiblížení možné jen takovým praktikováním a žitím, je zřejmé, že by bez takového konkrétního příkladu nebyl možný ani žádný duchovní pokrok.

5. Tímtež způsobem se odehrává ilustrace Absolutní vůle a Absolutního rozumu Nejvyššího. Nanejvýš relativní, nejzazší a finální ilustrace toho, jak působí Absolutní vůle a Absolutní rozum, umožňuje chápání jejich funkce. Jejich konečný produkt ve specifičnosti svého použití ilustruje jejich působení, užití a funkci tak, aby se to dalo rozumově pochopit.

Taková ilustrace dává Stvoření ideu vyváženosti, rovnováhy a stability, která je zajištěna použitím principů vůle a rozumu v procesu jakékoli činnosti, ale speciálně za podmínek nanejvýš houževnatého odporu vůči takovým činnostem. Je třeba si pamatovat, že hmota je svou povahou nečinná a dřímající. Každý, kdo přijme tento stupeň ve formě fyzického těla, přijímá také tuto tendenci. Vyžaduje to množství vůle a rozumu, aby se tato kondice překonala a ukázala se užitečnost jsoučna a bytí hmoty.

6. To vede ke konkrétní, závěrečné a nejzazší demonstraci působení Absolutní svobody a Absolutní nezávislosti Nejvyššího v nanejvýš relativní, nesvobodné a závislé kondici. Specifičností své aplikace v něčem, co je nesvobodné a závislé, se povaha této svobody a nezávislosti stává konkrétně rozlišitelnou, ocenitelnou a použitelnou.

Povaha nejzevnějšího stupně je protikladem svobody a nezávislosti, neboť ta nemá v tomto stupni žádný význam. Jediný význam, který má, je jí dán přítomností Nejvyššího skrze lidi, kteří dobrovolně zabírají pozice v nejzevnějším stupni. Hmota sama o sobě nemůže vykonávat žádnou sílu, neboť postrádá jakoukoli tvůrčí kvalitu. Je zcela závislá na popudech pro každý pohyb a jakoukoli činnost. Taková závislost nedovoluje svobodu vyjádření.

Manifestace svobody a nezávislosti se za těchto podmínek stává skutečnou, konkrétní demonstrací toho, jak mohou tyto kategorie fungovat včetně bodu, kdy je možno si stále zachovat vlastní svobodu a nezávislost tam, kde sama o sobě není dostupná žádná volba. Především ale ukazuje na fakt, že nelze hledat svobodu a nezávislost v ničem finálním, nejzazším a konkrétním. Finalita jakéhokoli rozpoložení je svou povahou nesvobodná a závislá. Takže se Stvoření může na konkrétním příkladě poučit, že svoboda a nezávislost jsou niternou, duchovní záležitostí, a ne věcí zevnějšku či prostředí.

7. Zvláštní pozicí a místem, jež ve Stvoření zaujímá člověčenstvo, a jemu relevantním cílem a účelem je, aby provádělo svým specifickým užitím konkretizaci, nejzazší vyjádření a závěrečnou manifestaci absolutních principů Maskulinity a Femininity Nejvyššího v nanejvýš relativní a ilustrativní kondici. Tyto principy nacházejí své nejzazší vyjádření ve vztahu, jenž existuje u lidí mezi ženou a mužem, kteří je doslovně ztělesňují. Tímto ztělesněním všech principů v nanejvýš konkrétní stvořené formě se stávají příkladem celému Stvoření. Tím se ilustruje jejich záměr a tendence k jejich neustálému splývání, sjednocení a výměně, aby reprezentovaly jednotu a jednost Stvořitele.

8. Toto vede k nastolení zvláštní, nejzazší a konkrétní formy sexuality, která se projevuje fyzickým stykem, který v nejzazším smyslu dovoluje úplnou výměnu všech principů maskulinity a femininity. Výsledkem takové výměny je zrození nových idejí pro tvořivé úsilí všeho Stvoření. V této relativní kondici se pro duchovní pokrok veškerého Stvoření může vnímat, pojímat, pociťovat a plně využívat Absolutní hodnota

principů, kategorií, atributů Nejvyššího a jejich odvozenin.

Zvláštnost sexuálního styku v nejzazším stupni vyjádření umožňuje pochopit Absolutní hodnotu principů Nejvyššího. Prožitek orgasmu v průběhu sexuálního styku činí tyto hodnoty nejbližší zkušenostní realitou Absolutní přirozenosti Nejvyššího, která je dostupná v nanejvýš relativní kondici.

Tato zvláštní zkušenost obohacuje všechno Stvoření, které se nachází v odlišných módech specifičnosti své vlastní kondice. Tím, že se obohacuje, přispívá k duchovnímu pokroku u každého.

9. Nejzazší, finální, konkrétní a nejzevnější pozice a místo člověčenstva a funkce všech jeho systémů má za svůj účel a cíl odhalovat nekonečnou rozmanitost Absolutního tvořivého úsilí Nejvyššího ve specifičnosti a jedinečnosti nanejvýš relativní a konkrétní formy. Konečný produkt takové tvořivé snahy reprezentovaný lidstvem se stává bází a základem, na nichž se mohou budovat nové ideje a které mohou stimulovat, motivovat a podporovat zrod nových tvořivých idejí, jež zahrnují všechny výsledky, následky, důsledky a zkušenosti finálního produktu. V takové manifestaci je možné pojímat tvořivou snahu ve všech jejích variacích a v celé její rozmanitosti.

Takové pojmání je největším motivujícím činitelem pro tvořivé úsilí všech sentientních entit. Ve svém tvůrčím úsilí nacházejí smysl vlastního života a popud pro svůj neustálý duchovní pokrok.

10. Pozice a umístění člověčenstva určuje jeho účel a cíl. Funkce jeho systému je nejlepším konkrétním, nejzazším a finálním příkladem nejzazšího projevu Absolutnosti v jejím nanejvýš relativním vyjádření. Kvůli tomuto svému poslání se člověčenstvo může nazývat testovací platformou, na které se zkoušejí všechny Absolutní ideje ve svém nejzazším vyjádření a v nejzazší relativitě svého uzpůsobení. Jestliže idea má být v této relativní kondici použitelná, zachytit se a stát se účinnou, její použitelnost může dosíci povahy univerzálního přijetí. Je to proto, že každá idea má sklon nalézt svůj výraz v nejzazší, nanejvýš konkrétní a statické formě. V takovém vyjádření se stává funkční. Je-li funkční, má konkrétní užitek; má-li konkrétní užitek, přispívá k duchovnímu pokroku; jestliže přispívá k duchovnímu pokroku, je univerzálně použitelná. Jestliže se z nějakého důvodu nemůže zachytit v nanejvýš relativním a nejzazším stupni, její univerzální použitelnost je zpochybněna a musí se buď stáhnout zpět, či pozměnit, dokud nenalezne náležité použití.

11. Kvůli jeho použití jako testovací platformy má pozice, místo, účel a cíl člověčenstva a jeho systémů velmi zvláštní a jedinečnou funkci. Touto funkcí je podporovat, umožňovat a aktualizovat neustálý oběh duchovního plynutí hmotou a skrze hmotu, která je statická, neměnná a odmítající jakoukoli činnost. Bez takové podpory by se plynutí, nastávající v nejniternějším stupni a postupující k nejzazšímu, nejzevnějšímu stupni, zastavilo v nejzevnějším stupni hmoty. Jak se již uvedlo, povahou hmoty je neustálý příjem a stálé pohlcování bez jakéhokoli vysílání a odevzdávání. To by mohlo ohrozit život a duchovní pokrok a veškeré Stvoření by se mohlo zhroutit.

Člověčenstvo tím, že zaujímá zvláštní pozici mediátora, může toto plynutí ovlivnit tak, aby obíhalo, jak se popisuje výše, s pomocí řetězové reakce nalézajíc svou cestu zpět k původnímu zdroji za účelem početí vyššího, daleko tvořivějšího duchovnějšiho plynutí a duchovního kroku. Zprostředkující pozice člověčenstva je možná tím, že na sebe vzalo povahu nejzevnější vrstvy nejzevnějšiho stupně, do něhož je umístěn duch lidské mysli, aby tuto jednotlivou vrstvu oživil.

Tuto funkci lze srovnat s pokožkou a jejími čidly, která vedou a přenášejí všechny vstupní informace. V tomto ohledu lze člověčenstvo nazývat duchovní pokožkou Stvoření, která udržuje vše pohromadě tím, že vede duchovní plynutí skrze statickou hmotu.

12. Specifičnost a nejzazší povaha pozice člověčenstva a jeho místa v univerzalitě povšečnosti a účel i cíl této pozice a lidských systémů napájejí neustálou potřebu vyvažování všech principů života v korespondujících dimenzích na téže spojnici a linii. Člověčenstvo je ve své vlastní linii vyvažujícím faktorem, který dodává všem souvztažným partnerům konkrétní a nejzazší zkušenostní obsah všech duchovních principů, které nacházejí svůj výraz ve fyzické formě lidí. Zpětná vazba takové zkušenosti vyvažuje všechny ideje, uspořádává je a dává jim nejzazší smysl a význam. Získáním jejich konkrétního smyslu a významu mohou všichni účastníci na této linii postupovat ve svém duchovním pokroku.

13. V širším smyslu to člověčenstvo kvůli tomu, že je umístěno a zaujímá pozici v nejzevnější vrstvě nejzevnějšího stupně, vede k funkci stávání se nejzazší, závěrečnou souvztažností všech duchovních principů v nanejvýš relativním rozpoložení, stavu a procesu. Nejzazší a finální povahou každé souvztažnosti je konečný produkt Absolutního tvůrčího úsilí. Je životně důležité, aby každá souvztažnost byla vyjádřena svým konečným produktem, protože by se jinak nikdy nemohla pojímat, ovládat ani využít pro jakýkoli účel.

Jestliže by se každá souvztažnost blokovala, duchovní pokrok Stvoření by se zastavil. Problémem je to, že pokud souvztažnost nenalezne své vyjádření a svůj konečný produkt, nelze uskutečnit ani aktualizovat žádný další tvořivý počín, protože ten je stimulován výsledky jejího vyjádření a projevu, a ne jejím zdrojem. Jestliže není žádná zpětná vazba, co se týče následků a důsledků jednotlivcov a tvořivého úsilí, ten na něm ztrácí veškerý zájem a tvořivost přestává fungovat.

14. Závěrem je člověčenstvo svou zvláštní, jedinečnou a nejzazší pozicí a svým umístěním v obecném smyslu školou všemu Stvoření, aby se v ní učilo o povaze, funkci, stavu a procesu nejzazší relativity, v níž Absolutní stav a proces Nejvyššího nalézá své vyjádření v nanejvýš jedinečných formách. Takové nejzazší vyjádření se stává bází a základem, který poskytuje veškerému Stvoření hlubší význam, porozumění a smysl. Přispívá nejvíce k duchovnímu pokroku všech.

Toto jsou tedy některé body, které mohou přispět k chápání místa, pozice, účelu a cíle nového člověčenstva a jeho systémů v univerzalitě povšečnosti. Ze zřejmých důvodů nevyčerpávají tyto body všechny faktory, které se podílejí na určení účelu, cíle a pozice člověčenstva. A jako u všeho ostatního, existuje i u tohoto všeho přesahující chápání, které se zjeví v pravý čas a za vhodných okolností v průběhu rozvoje člověčenstva a jeho duchovního pokroku.

Účel, cíl a místo nového člověčenstva, které se popisují výše, esenciálně určují životní styl, lidské vztahy a novou duchovnost nové éry.